

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 18.

4de mai 1901.

27de aarg.

Forfulgt.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. D. B. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar abonnentløn, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 17.

Jakob møder Esau.

Her har vi den skønne fortælling om Jakobs og Esaus forligelse.

Det er meget ilde, naar folk bliver uenige med hverandre og lever som fiender. Fær er det ilde, naar søstende, som dog skulde elste hverandre af et inderligt hjerte, bliver hinandens bitre fiender.

Esau havde i hele 20 aar haaret paa had i sit hjerte til Jakob; og da han fik høre, at Jakob kom tilbage, drog han imod ham med 400 mand for at slaa ham ihjel og ødelægge alt, hvad han eiede.

Dette fik Jakob høre, og det var ikke underligt, at han frygtede faare.

Hvad gjør saa Jakob? Han søgte at vinde Esaus hjerte ved at sende ham store gaver.

Det hændte ofte det, at man kan vinde en modstander ved at gjøre vel imod ham. Derfor siger ogsaa Guds ord: "Overvind det onde med det gode."

Det var dog ikke det, som vandt med Esau. Men vi hører, at Jakob bad inderligt til Herren. Bønnen til Gud er det bedste vaaben mod fienderne. Thi Gud er mægtigere end alle fiender, og faar vi bare Gud paa vor side, saa har vi seiret. Men da maa vi ogsaa se vel til, at vi er paa Guds side. Vi maa have ret og retfærdighed paa vor side, ellers bespottes vi Gud, om vi beder ham hjælpe os mod vore fiender.

Jakob kunde trøstigt bede til Gud om hjælp. Thi den førstefødselsret, for hvis skyld Esau havde Jakob, havde dog Gud selv givet Jakob.

Saa hører vi, hvorledes Gud hørte Jakobs bøn.

Herren aabenbarede sig som en mand, der brødes med ham. Det var om natten dette stede. For Jakob saa det ud, som om en fiende overfaldt ham. Han maatte berge sig mod ham med al magt. Det saa ikke ud, som om Gud havde hørt hans bøn. Det gaar ofte saa, naar

man i farens stund beder til Gud. Faren synes ofte kun at blive større. Det er en prøvelse fra Herren.

Men endelig merkede Jakob, at det var Herren, som droges med ham. Og da bad han: "Jeg slipper dig ikke, uden at du velsigner mig!" Saa skal vi ogsaa sige i nødens og farens stund. Det er et skjønt ord, som vi gjør vel i at indprente i vort hjerte.

Saa velsignede Gud ham og kaldte ham Israel, det er: den, som kæmper med Gud. Han fik et nyt navn, som skulde stadig minde ham om denne kamp og seier. Og dette navn fik ogsaa det folk, som nedstammede fra Jakob.

Da Jakob havde seiret i kampen med Gud, havde han ogsaa seiret over sin broder Esau. Thi Gud gav denne et forsonligt hjerte, saa at da de mødtes, kaldt de om hinandens hals og kysfede hinanden.

Det maatte være et deiligt syn for Gud og hans engle. Thi at Gud glæder sig over, at fiender bliver forligte, det kan vi jo vide ogsaa deraf, at han gav sin egen søn hen i døden for os, forat himmel og jord, Gud og mennesker kunde blive forligte.

Mange aar derefter finder vi de to brødre samlet ved sin faders, Jsaks, begravelse. Det maatte være en glæde for den gamle i døden at vide, at hans to sønner i fred og enighed kunde bevise ham den sidste ære.

Barnesorger og barneglæder.

(Slutning.)

Nesta Fairfax kom ned for at se til sin lille hndling, og Betty sad paa hendes fang og græd.

"Jeg kan aldrig blive glad igjen, aldrig! Der er ingen, som bryder sig om mig, undtagen Prins, og nu er den død! Nu har jeg ingen venner."

"Du har mange venner her, Betty. Hør nu, vennen min; naar jeg er gift, skal vi bo i London, og da skal du komme og besøge mig, hvis du faar lov."

"Naar skal du gifte dig?"

"Snart; men vi skal have et ganske stille bryllup, ellers vilde jeg haft dig til min brudepige."

Betty rystede spørgmodig paa hovedet.

"Det er det samme for mig nu; jeg bryder mig ikke om noget længer nu."

Hun havde det samme svar til alle, som for-

søgte at trøste hende. En eftermiddag kom mr. Ruskell. Da han hørte af barnepigen, hvorledes sagerne stod, foreslog han, at Betty skulde komme og besøge ham en uge. "Det er forandring og nye omgivelser, hun trænger; lad mig tage hende hjem til mig med engang; min husholderste vil nok sørge godt for hende." Dette blev ordnet, og Betty gik hjem med ham; hun var tilfreds, men meget stille.

Det er sandt, at hun søgte sig lykkeligere i nye omgivelser, mere fornøjet i mr. Ruskells store hus end hjemme paa gaarden, men der syntes at ligge en tung vægt paa hendes sind, hun kunde ikke faa frem, hvad det var, og det var først søndagen efter hendes ankomst til ham, at mr. Ruskell opdagede grunden.

De havde været i kirken sammen, havde ventet, til hele gudstjenesten var forbi, og stod nu ved Violet's monument. Betty havde lagt nogle friske roser der, og da de forlod kirken, saa hun sig tilbage og sagde takfuld:

"Jeg skulde ønske, Prins var bleven begravet paa kirkegaarden; der er ingen, som bryder sig om dens grav. Jeg lægger blomster paa den, men hønserne kommer i haven og sparke dem af, og en dag var den ælle, sorte grisen kommen did, og den gryntede og grov et stort hul i graven. Jeg skulde ønske, der var en gravsten paa den, men der er ingen, som bryder sig om den; de bare ler, naar jeg taler om det."

"Er det dette, du gaar og tænker paa om dagen?" spurgte mr. Ruskell denlig.

"Ja, det er en ting; men saa er der noget, som er meget værre."

"Hvad er det da?"

Betty svarede ikke; tilslut sagde hun: "Jeg skal sige dig det siden, kanste i eftermiddag." De gik hjem for at spise middag, og bagefter satte mr. Ruskell sig ud paa den støjfulde veranda. Betty tog en stammel og satte sig ved siden af ham, mens hun hvilede sit hoved mod hans knæ. Det var en stille, varm eftermiddag. Udenfor hørte man bieerne surre og summe om rosebustene og blomsterbedene paa græsplænen. Fuglene kvadrede i de gamle højtræer lige ved, men ellers var der over det hele søndagsstilhed og søndagsfred.

Betty sad og saa bort paa de fjerne fjelde og paa den dybe blaa himmel.

"Skal jeg nu fortælle dig det, som jeg lovede at sige?" spurgte hun tilsidst og saa op paa mr. Ruskell med triste, alvorlige øine.

Mr. Ruskell nikkede. Betty greb hans haand

og holdt den fast, lidt nervøst; saa sagde hun hurtig: "Prins har altid været saa snild, og jeg har talt saa meget til den om himmelen, og jeg tror, den likte at høre det, og jeg — ja jeg forsøgte at lære den at læse aftenbøn, og jeg bad til Gud hver aften, om at Prins maatte faa komme i himmelen, naar den døde. Og jeg tænkte, at den ogsaa kunde staa i himmelen og synge; kanste Gud vilde give den en pen stemme, — for mrs. Giles fortalte mig, at hun havde en liden døbstum bror, som døde; men han fik stemme, naar han kom i himmelen, sagde hun, — men saa læste jeg i slutten af bibelen, i sidste kapitel noget strækeligt, aa, jeg kan ikke sige, hvad det stod."

Det lille hoved hvide sig, og der kom en strøm af taarer. Mr. Ruskell sagde ingenting; han gik ind og hentede en bibel. Da han kom tilbage, aabnede han den og læste nøjagtig det sidste kapitel.

"Betty", sagde han tilslut, "jeg kan ikke se noget strækeligt her."

"Jo", sagde barnet grædende, "der staar jo, at hundene skal være udenfor himmelen sammen med alle de slemme mennesker og sammen med alle dem, som ligger! Prins var aldrig slem, og den løi aldrig! Det er saa forførbelig, jeg kan ikke taale at tænke paa det."

Mr. Ruskell smilede for sig selv; men hans stemme var saa alvorlig som ellers, da han lagde sin arm om Betty og sagde: "Men kjære barn, det er ikke meningen af, hvad der staar. Hvorledes skal jeg forklare dig det? Udtrykket hund blev brugt af jøderne for at betegne noget urent og foragteligt; de jødiske hunde var vilde, gru-somme dyr, som blev foragtet af alle; og her er de ugubelige mennesker sammenlignet med hunde."

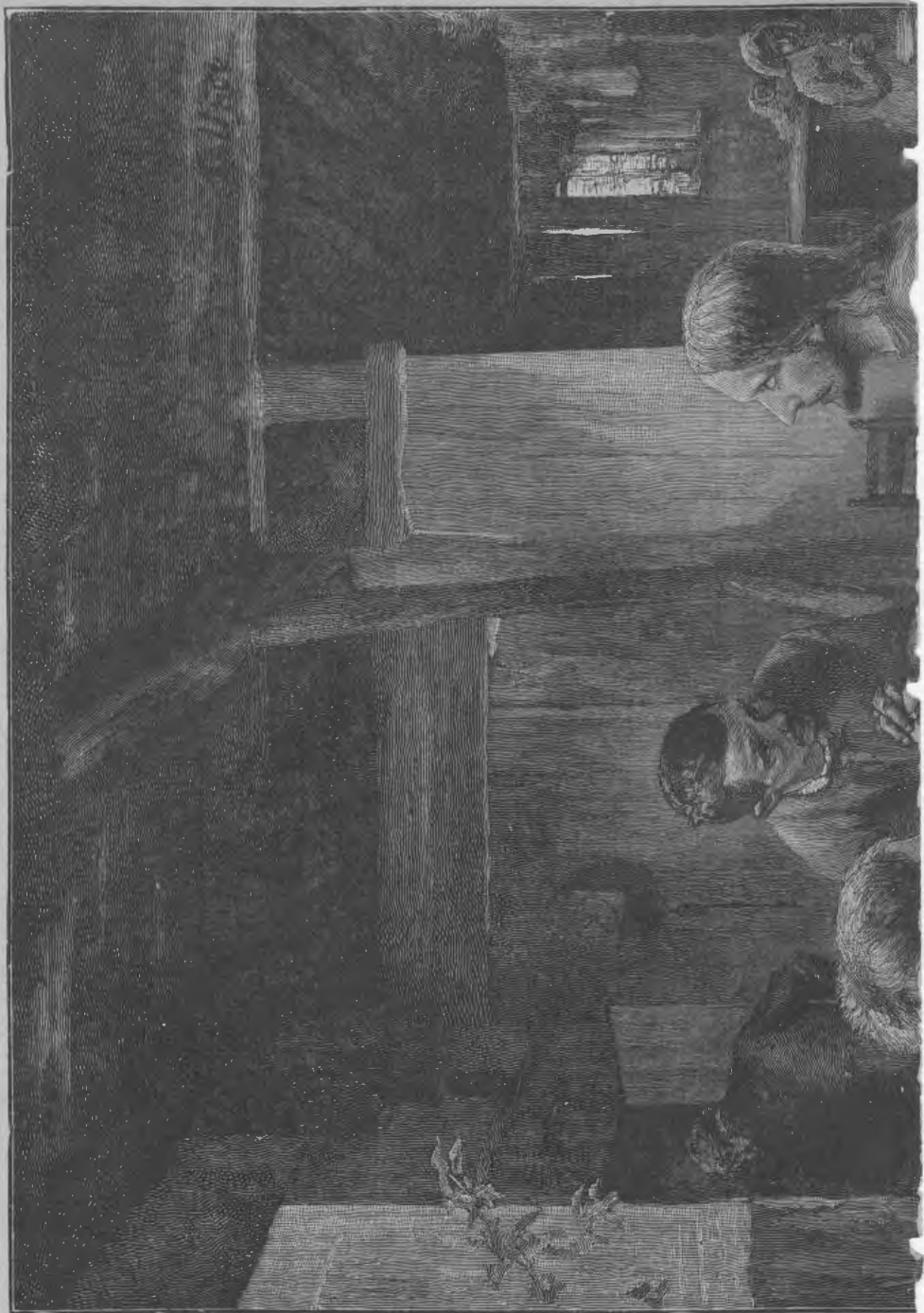
"Det mener ikke Prins da? Den er kanste i himmelen alligevel? Sid jeg havde spurgt nogen om det før, men jeg turde ikke! Miss Fairfax sagde engang, at den ikke havde nogen sjæl; men jeg har bedt Gud give den en, og Gud kan jo gjøre alt, ikke sandt? Tror ikke du, Prins er i himmelen? Mr. Ruskell, den maa jo være et sted!"

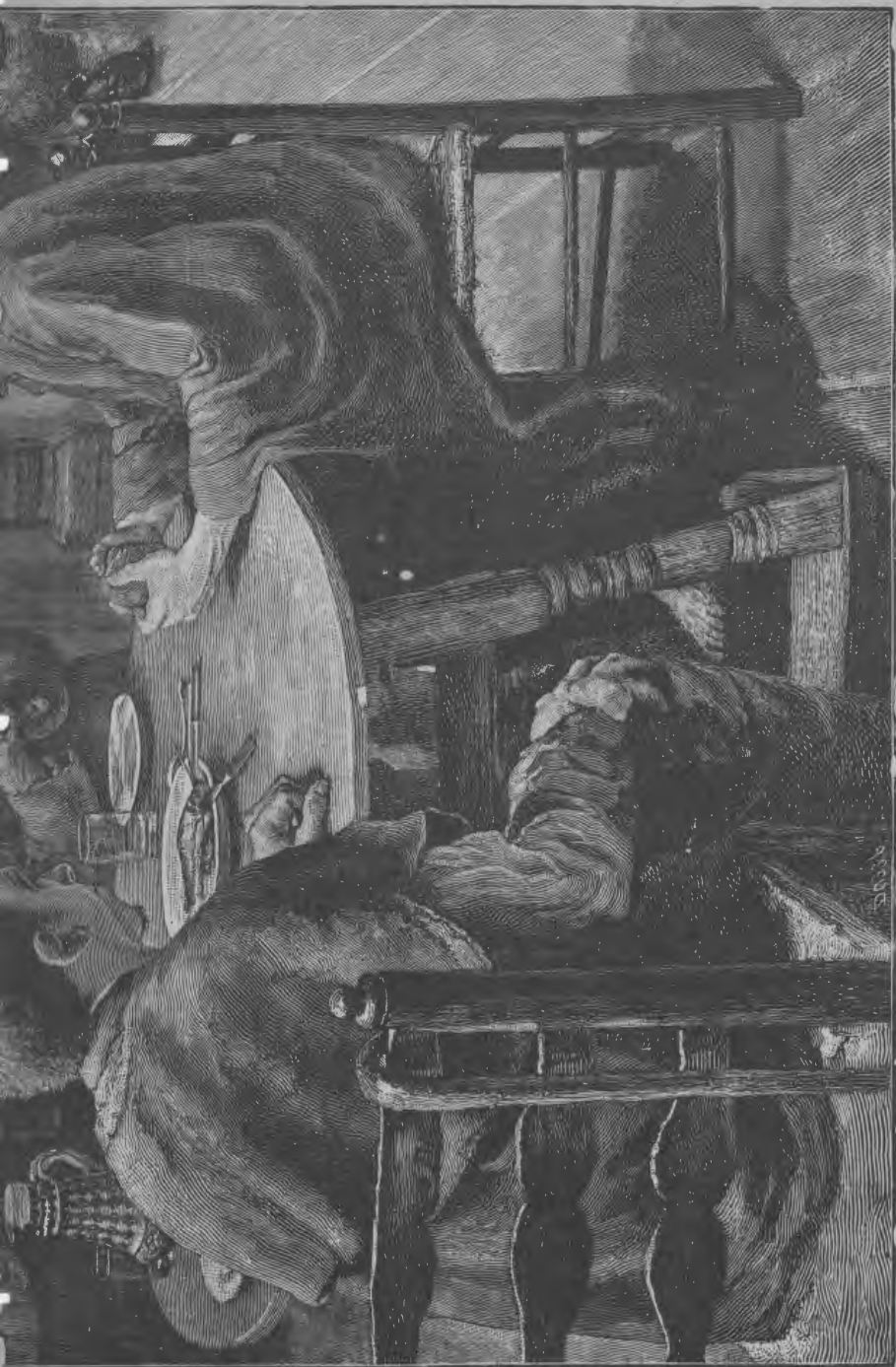
Den bedrøvede tone gik mr. Ruskell til hjerte. Han løftede Betty op paa sit fang.

"Betty, er du glad i Gud?"

"Ja."

"Ja, det tror jeg ogsaa, du er, for du har saa ofte talt om ham, og du har lært mig ogsaa at elske ham, Betty. Jeg kan ikke nævne noget

Jesus paa beseget hos disciplet.

skriftsted i bibelen, som siger, at Prins er i himmelen; men Gud ved, hvor bebrøbet du er nu; fortæl ham alt, hvad der er indeen, og vær saa rolig og tillidsfuld. Det er ofte at vi, som er voksne, ikke kan forstaa Guds sthrelse, men vi maa have tillid til ham og tro, at han gjør alt til det bedste. Det varede længe, før jeg lærte det, og mit hjerte var ofte haardt og bittert. Men hvorfor sidder jeg her og fortæller dig dette? Du vil ikke forstaa det."

"Jeg kan tro, hvad jeg vil om Prins nu, ikke sandt?" sagde Betty og saa ud i den solbelyste have; "jeg er aldeles sikker paa, at Gud er glad i den. Gud er glad i alle og i alt det, han har skabt, og jeg er sikker paa, han er glad i Prins, for den var saa snild, ved du."

Der var en stund taushed. Saa sagde Betty:

"Jeg liker saa godt at være hos dig; du taler anderledes til mig, end de andre, og hjemme paa gaarden er der saa tomt og ensomt nu, naar Prins er død. Jeg har ingen længere. Og allesammen siger saadanne dumme ting for at trøste mig. Mary sagde, at Prins maatte jo dø engang, og hvis jeg havde taget den med mig til London, vilde den kanske være bleven overkjørt der; og Douglas sagde, at jeg skulde indbilde mig, at jeg aldrig havde haft en hund, som hed Prins; og Molly fortalte mig, at Douglas snart skulde rejse bort paa en stole, og da skulde hun og jeg være gode veninder og altid gaa sammen; og Mrs. Giles sagde, at hvis Prins ikke var død, saa vilde den være bleven gal og have bidt os alle og gjort os ogsaa gale, og da maatte vi blive stude allesammen, og vi maatte være taknemmelige, at det ikke var gaaet saa, sagde hun; og den gamle graveren spurgte mig, om jeg ikke havde taffet Gud, fordi den store, gale hunden ikke bed mig; og gamle Jenny sagde, at jeg kanske havde Prins til en afgud, og at det var derfor, den blev taget bort. Hvordan kunde jeg have den til en afgud? Jeg vilde da ikke bede bønnen til den istedenfor til Gud? Vilde du være bleven trøstet, hvis nogen havde sagt alt dette til dig?"

"Nei, det tror jeg ikke", sagde mr. Russell smilende.

"Mrs. Fairfax vilde give mig en anden hund, en liden hvalp; men jeg kunde ikke; jeg kunde ikke have en anden hund istedenfor Prins! Du kunde ikke have en anden Violet, kunde du? Jeg tror, du og jeg forstaaar hverandre, for vi havde begge en, som vi var forførdelig glad i, som døde."

Betty's uge blev forlænget til tre. Mr. Russell havde ikke lyst til at sende hende fra sig igjen, og hendes nedslagenhed og dybe sorg rørte ham.

Men besøget kom dog tilslut til en ende, og omtrent klokken fire en smul eftermiddag kom vognen for at hente hende hjem.

"Du skal komme og besøge mig igjen, Betty", sagde mr. Russell, "og jeg skal komme og hilse paa dig, naar jeg kommer til London. Din far og jeg er gamle skolekammerater, og jeg har lyst til at fornøje bekendtskabet. Og til vaaren maa du bede din mor tage dig med til det kongelige akademi, der hvor alle malerierne er. Jeg tror, du vil se en hvid statue af en liden pige, som ligger og sover paa en gammel træstubbe og en —"

Han stansede.

"Og Prins", fortsatte Betty sørgmodig. "Jeg har nok lyst, men jeg ved ikke, om jeg kan taale at se den igjen. Jeg har ikke noget imod at rejse tilbage til London; jeg tænkte, jeg aldrig skulde faa det saa godt mere, som her paa landet; men nu har jeg været saa ulykkelig her, som jeg aldrig har været i London. Og nu kommer jeg til at være ulykkelig bestandig; jeg bliver aldrig glad igjen."

"Betty", sagde mr. Russell pludselig, da de kjørte hjemover til mr. Giles's gaard, "huffer du et skriftsted, som du engang læste op for mig? du kaldte det for dit skriftsted."

"Ja, det var om dem, som er kommen ud af trængselen", svarede Betty alvorlig.

"Ja, det var det. Du fortalte mig, at du var saa bebrøbet, fordi du aldrig havde haft det noget ondt, og du sagde, at du had Gud sende dig trængsel, og du haabede at faa det snart."

"Og du sagde det samme, som alle de andre, — at jeg ikke vidste, hvad jeg had om. Men det gjorde jeg, og jeg tror, Gud vil høre mig; for gamle Jenny sagde, jeg skulde faa det, kanske før jeg var voksen."

"Jeg tror", sagde mr. Russell langsomt, idet han saa ned paa hendes alvorlige, lille ansigt, "at Gud har hørt din bøn allerede."

Betty saa spørgende paa ham.

"Jeg tror, han har sendt dig denne sorg for at se, om du kan bære det, og om du vil være en snild, taalmodig, liden pige og ikke holde paa at sige, at du aldrig kan blive glad igjen."

Der kom et glædesglimt over Betty's ansigt og i de blaa øine.

"Tror du virkelig, det er derfor, Gud har ladet Prins dø? Har Gud sendt mig trængsel nu?" Hele det lille ansigt skjald af beægelse.

"Ja, jeg tror, det er saa stor en sorg, som et lidet barn som du kan taale at have", sagde mr. Russell og traet hende ind til sig, "jeg tror, Gud har sendt det til dig i en god hensigt."

Der kom et langt suk fra barnet, men hun sagde ikke et ord mere. Da barnepigen og de andre hørn kom ud for at ønske hende velkommen tilbage, blev de alle overrasket ved at se det rolige, lykkelige udtryk i hendes ansigt, og Mary glædede sig i sit stille sind over, hvor godt besøget hos mr. Russell havde gjort Betty. Hun tjørte nu hjem igjen, Betty sagde farvel til ham, og hun vendte nu tilbage paa sin gamle plads igjen.

Men der ventede hende en glad overraskelse.

Douglas og Molly var saa hemmelighedsfulde hele tiden, og da teen var drukket, bad de hende komme ud i haven. Hun fulgte villig med dem, men da hun kom til det gamle æbletræ, raabte hun høit af glæde og overraskelse. Rundt Prins's grav var der et pent, lidet jerngitter; oppaa graben var en stenplade, og paa denne saa Prins selv, udhuggen af sten. Nebenunder var skrevet med guldbogstaver:

"Til minde om Prins,
som gav sit liv for Betty 11te august 18—."

"Det er mr. Russell, som har sat det op", sagde Molly, "han har været her flere gange for at stille med det, og han vilde, at det skulde være ganske hemmeligt, lige til du kom igjen. Er det ikke nydeligt?" Men Betty svarede ikke; taarnerne tom, hun kunde ikke stanse dem, og da Douglas og Molly forsøgte at trøste hende, paastod hun, at hun græd, bare fordi hun var saa lykkelig. De forlod hende kort efter, og hun stod taus i nogen tid; men saa lyfte det lille ansigt af beægelse og lykkelige tanker; hun hviædede det trøllede hoved, folde sine smaa hænder og sagde: "Kjære Gud, tak fordi du sendte mig trængsel! Tak fordi jeg nu hører med blandt dem i mit striffsted!"

Hvorledes et barn lærer at lyve.

En søndagsstolelærerinde, som besøgte hørnens forældre, kom til en moder, der lod til at være meget bedrøvet.

"Frøken, hvor er jeg dog glad ved, at De kommer!" sagde moderen. "Min Filip lyver

bestandigt; jeg er næsten ude af mig selv over det. I morges slog han en vandkaraffel istykker og gav sin søster skyld for det; i aftes paastod han, at han ingen kirsebær havde spist, endstjønt han havde munden fuld af stenene! Det er mig ubegribeligt, hvor man lærer at lyve. De maa endelig tale alvorligt med ham; han vil snarere høre Dem end mig! Lille Hanne, talb hurtigt ad din broder!"

"Moder, han vil saamænd ikke komme", svarede den lille datter; "han ved, at naar frøtenen er her, faar han stend."

"Sig, at det er bedstemoder, der vil han skal komme."

Den lille løber affted; lærerinden vil holde hende tilbage, men overraskelsen og forundring har for nogle minutter berøbet hende mølet.

Mon den moder ikke kan forstaa, hvem det er, der lærer gutten at lyve?

* * *

En dame siger til sin barnepige: "Naar fru den og den kommer, siger De, at jeg er gaaet ud!"

Barnet, om hvem moderen tænker, at det endnu ikke har forstand paa saadant, hører efter og tager sig det til indtægt.

Han er med mig.

Altid er min frelser med mig,
O, den vished er mig kjær;
Han ei sviger, han staar ved mig,
Stjønt jeg svag og skrøblig er.

Han er med i mørke tider,
Naar alt kring mig synes nat;
Hjælpen kommer, naar jeg skrider,
Aldrig har han mig forladt.

I de tunge, bitre stunder
Er han med mig med sin trøst,
O, det virker som et under,
Naar jeg hører Jesu røst.

Jeg erfarer her forvissat,
At min frelser har mig kjær,
Og det fryder mig, at hisset
Han hos Gud min talsmand er.

Sibindtil han det beviste,
At han antog sig min sag,
Og jeg ved, at til det sidste,
Er han med mig hver en dag.

Til billedet.

Jesus paa besøg hos disciple.

Bort billede er tydeligvis ikke fra Jødeland. Det er et værelse fra et eller andet gammelt hus her i Europa. Det kan for den sags skyld godt være her i Norge. De to unge gutter, vi ser, er sikkert nok gutter, som lever sammen med os. Det er et nutidsbillede.

Dg dog sidder Jesus hos dem ved bordet og bryder brødet. Hvorledes kan det være? Havde huset været fra Emaus, og de to unge gutter været jøder fra et par tusen aar tilbage, saa var det let at forstaa; for da ved vi, at Jesus var paa aftenbesøg hos de to disciple. Men nu!

Jo, maleren har villet fremstille for os den gode sandhed, som vi saa godt trænger til at virkeliggjøre for os, at Jesus ogsaa nu kommer paa besøg til sine disciple, d. v. s. til dem, som er glad i ham og gjerne vil være ham til behag. Naar du sætter dig tilbords, er du kanske vant til at bede: "Kom herre Jesus, vor gjæst du vær! Betsign de gaver, du giver os her!" Men ikke da Jesus kommer og er gjæst, endda du ikke kan se ham med øinene? Jo du, hvis der er "disciple" rundt bordet, saa kommer han nok og er tilstede og velsigner gaverne. De, som holder sig til Jesus og i alt, hvad de tænker, siger og gjør, viser, at de gjerne vil have ham til ven, de har ham saa nær hos sig, at de godt kan tænke sig ham siddende ved bordet, naar de spiser.

Tænk, at have Jesus til gjæst hos sig ofte! Det er nok værd at bede om det.

Opløsning paa gaader i nr. 16.

Bogstavgaader: 1. Kristiania. 2. Fredrikstad.

Di mantgaade:

Billedgaade:

Høsten er kommen, her stormenes gang.

Bogstavgaader.

I.

7 2 3 9 5 3 7 8 og 6 4 7 1 er to guttenavn
1 7 2 5 brug 3 paa skolen 4 5 2 10 12
4 er en fugl. 7 8 12 ligesaa. 7 4 1 er et træ.
2 6 9 faar børn, som er usikkelige. 1 2 3 4 5
6 7 8 9 10 11 12 er navnet paa en norsk by.

II.

11 10 2 8 — 6 8 10 7 — 7 10 5 11 — 3 2
6 7 og 1 5 3 4 2 6 7 er alle fem guttenavn.
4 10 5 3 er et dyr 3 5 11 3 er en fugl. 9 10
8 8 8 11 og 10 8 7 er træer 1 2 3 4 5 6 7 8
9 10 11 12 er en norsk by.

Andreas E. Solberg, Hurdalen

Stjulte dyr.

Du vokser nok, maa du tro; stor kan du snart blive.

Heri er skjult et husdyr og tre fugle.

Billedgaade.

I

1 var d =

B

